

i Arbejdernes Lejr, og hvor man i sit Hjerte ønskede, at Bolschevismen maatte brede sig paa det danske reformatoriske Socialdemokratis Bekostning. (*J. C. Christensen*: Nej!). Jo, man gjorde, for det vilde føre en Splittelse med sig, som gjorde de moderat-konservative Partier stærkere. Det ærede Medlem fra Ringkøbing siger Nej, men har man fulgt den Presse, der tilhører hans Parti, og Højrepressen, saa har man set en stadig Leflen med disse Tendenser, et stadigt Forsøg paa at forsyne dem med Vaaben mod det reformatoriske og lovlydige Socialdemokrati. Saa-dan har Stillingen været, og det har fort-sat sig lige til de allersidste Dage.

Vi, der stod saaledes, vi maatte blive grebet, hele vort Parti, hele den danske Arbejderklasse maatte blive grebet af den største Harme og Forbitrelse over nu pludselig at se Bolschevismen aabenbare sig her i Landet med virkelig Magt fra oven — Bolschevismen fra oven, det voldelige Indbrud i den rolige, lovlige, parlamentariske Udvikling! De maatte sige til sig selv: Hvilke Midler har vi til Afværgelse deraf? Intet lovligt Middel maa vi lade uforsøgt, hvis det staar til vor Raadighed. Saaledes var Stillingen. Et revolutionært Parti ude i den øvrige Verden havde maaske ikke reageret saa voldsomt mod det, der her skete, som vi, der var det reformatoriske Parti, reagerede, fordi det var selve Grundlaget for vor 50-aarige Virksomhed, der blev slaaet bort under Fødderne paa os, og hele vor Fremtid, der berøvedes os. Hvad skulde vi sige til Bolscheviker og Syndikalister, hvormed skulde vi begrunde vor Deltagelse i det parlamentariske Liv og Arbejde, hvis de med Rette kunde sige til os: Hvad er det hele værd? Parlamentarismen er Humbug, hvad betyder det at have et Fler-tal — det er den gentagne bolschevikiske Tale —, alt dette betyder intet, for i det Øjeblik vi en skønne Dag har naaet Fler-tallet eller er ved at naa Fler-tallet, tror De saa, siger Bolschevismen og Syndikalismen, at Socialismen, at det gennemførte Demokrati virkelig kan naas ad parlamentarisk Vej? Nej, den Dag kommer de truede Overklasseinteresser og skal nok sørge for, at en Folkeafstemning intet faar at betyde, at den kun bliver en Lap Papir, og Folket maa have andre Midler i sin Haand for at kunne afværge dette og gennemføre det fredelige Program. Det er den Tale, vi har mødt, og hvad skulde vi sige, naar man nu pludselig fra uansvarlig Side kom og gav denne

Tale Ret? Vi maatte reagere paa det voldsomste derimod, ellers havde vi svigtet 50 Aars Arbejde og ødelagt alle Fremtids-udsigterne, ikke blot for os selv, men for en rolig parlamentarisk Udvikling her i Landet.

Saa greb vi til det eneste forhaanden-værende Middel, der stod til vor Raadighed, til Generalstrejken. (Uro). De, der raaber Fy dertil, skal henvende dette Fy til den Mand og de Kredse, som fremkaldte den Situation, at vi maatte gribe til Generalstrejken.....

Formanden: Jeg anmoder baade Tilhørere og ærede Medlemmer om at forholde sig rolige.

Ordføreren (Borgbjerg): Hvis man før Paaske ganske roligt og stilfærdigt havde gennemført Valglovsforslaget, som et stort Fler-tal i Landtingsudvalget var enig om, og Ministeriet Zahle saa havde udkrevet Valg, saa at vi nu var midt i Valgkampen, havde vi virkelig ingen Generalstrejke haft i Paaskedagene. De Herrer maa altsaa med Deres Fyraab henvende sig til de uansvarlige Kredse, som fremkaldte den Situation, der gjorde, at vi maatte gribe til Generalstrejken. Nu lyder der forargede Røster fra Højre og Venstre. Venstre skal nu ud i en Valgkamp, hvor de skal vende Front og ophidse Stemningen mod det, de kalder Generalstrejkepartierne. Ja, det har de jo Lov til. Vi svarer med at mane det danske Folk til Kamp mod Statskuppet, og Statskuppet gik forud for Generalstrejken; det var ikke Generalstrejken, der fremkaldte Statskuppet, det var Statskupforsøget, der fremkaldte Generalstrejken. Det tror jeg, den sundt tænkende offentlige Mening nok vil forstaa.

Hvad vil det egentlig sige, at man fra Venstres Side angriber os saa voldsomt for en Generalstrejke? Tænk Dem lidt tilbage, ærede Mænd og Kvinder af Venstre, tænk Dem tilbage til 70-erne og 80-erne. Tænk paa den 1. April 1885. Tænk paa det daværende Statskup og Deres eget Svar derpaa. Tænk paa, hvorledes De den Gang reagerede mod det, der skete fra Estrups Side, netop fordi den danske Bondestand vilde frem paa Lovens og den rolige parlamentariske Udviklings Grund. Tænk derpaa, naar De nu læser Deres egen Presse i disse Dage med Angreb paa Generalstrejken og Generalstrejkepartierne — ja, „Partierne“ forstaaer jeg ikke rigtig; der er kun eet Parti, der har Ansvar og ogsaa Æren for Generalstrejken: det er det